

ԱՌԱԿ

ԿԿՈՒ ԵՒ ԱԳԼՈՐ.

« Ի՞նչ զօրաւոր ձայն ունիս դու, սիրուն կըտրիճ ագլորիկ. »

— « Հապա քու ձայնդ, աղնիւ կըկու, ի՞նչ քաղցր է՝ ի՞նչ աղուորիկ.
Այս մեր բոլոր անտառիս մէջ քու ձայնիդ պէս ձայն չըկայ.
Հարիւր տարի մըտիկ ընեմ՝ ձանձրանալու վախ չըկայ. »

— « Հապա դուն, ո՞վ ագլորիկ, հաւատա,
Լըռելուդ պէս՝ ականջըս բաց կըմընայ,
Կըստասեմ՝ որ արդեօք մէյմ՝ ալ երբ կերգես . . .
Հոգիդ սիրես,
Այդ ձայնն ուսկից կըհանես,
Մաքուր, փափուկ, բարձր ու բարակ՝ ղիլի պէս . . .
Բայց զարմանք չէ, դուք ձեր ցեղովն այգպէս էք.
Նայիս՝ մարմնով այնչափ խոշոր բան մը չէք,
Ձայնի որ գայ,
Սոխակը ո՞ր կըմընայ. »

— « Շէ՛ն կենաս, կըկու աղբար. ես ալ քեզի բան մ՝ ըսեմ,
Քու ձայնըդ գրախտահաւին ձայնէն քաղցր է եւ վըսեմ.
Որո՞ւ կուզես՝ հարցուր, ամէ՛նքն իմ խօսքիս կըվըկայեն. »

Յանկարծ թըռաւ եկաւ վերէն
ձընճղուկին մէկը գիպուածով,
Ըսաւ անոնց կէս ծիծաղով.

« Դուք այգպէս գովելով մէկըզմէկ
« Պարոններ, կոկորդնիդ պատուեցէք.
« Ոչ քու ձայնըդ ձայն է կըկու,
« Ոչ քու կինըդ, կուղիւղիկ-կուղիւղիկ. »

Հապա ինչո՞ւ այնպէս առանց խղճմըտանք
Կուտար կըկու ագլորիկին գովասանք. —
Ի՞նչ զարմանք.

Անոր համար կըկու զագլոր տարփողէ,
Որ ագլորն ալ կըկու ձայնը ներբողէ.

ՔՈՒԼՈՎ.

